

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 kwietnia 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi, II Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia SR Agnieszka Kania-Zamorska

Protokolant: sekr. sąd. Marta Mądzelewska

po rozpoznaniu w dniu 13 kwietnia 2021 roku, w Ł.

na rozprawie

sprawy z powództwa G. J.

przeciwko Towarzystwu (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zapłatę

1. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz G. J. kwotę 7.348,43 zł (siedem tysięcy trzysta czterdzieści osiem złotych czterdzieści trzy grosze) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie:

a) od kwoty 7.051,38 zł (siedem tysięcy pięćdziesiąt jeden złotych trzydzieści osiem groszy) od dnia 16 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty;

b) od kwoty 297,05 zł (dwieście dziewięćdziesiąt siedem złotych pięć groszy) od dnia 30 stycznia 2018 roku do dnia zapłaty;

2. oddala powództwo w pozostałej części;

3. zasądza od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz G. J. kwotę 2.887,33 zł (dwa tysiące osiemset osiemdziesiąt siedem złotych trzydzieści trzy grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu;

4. nakazuje zwrócić ze Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi:

a) na G. J. kwotę 166,30 zł (sto sześćdziesiąt sześć złotych trzydzieści groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 17 października 2018 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500037521617;

b) na rzecz Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 643,71 zł (sześćset czterdzieści trzy złote siedemdziesiąt jeden groszy) tytułem niewykorzystanej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, uiszczonej w dniu 19 października 2018 roku, zaksięgowanej pod pozycją 500037656146;

5. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa Sądowi Rejonowemu dla Łodzi-Widzewa w Łodzi tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych:

a) od G. J. z roszczenia zasądzonego w punkcie 1. (pierwszym) wyroku kwotę 6,05 zł (sześć złotych pięć groszy);

b) od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 48,95 zł (czterdzieści osiem złotych dziewięćdziesiąt pięć groszy).

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 20 grudnia 2017 roku, powód G. J. reprezentowany przez pełnomocnika w osobie adwokata, wniósł o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na jego rzecz łącznej kwoty 7.188,42 zł, w tym kwoty 3.305,22 zł tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kwoty 297,05 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy, kwoty 1.400 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, kwoty 387,05 zł tytułem odszkodowania za zniszczony fotelik dziecięcy, kwoty 1.799 zł tytułem odszkodowania za zniszczony telewizor wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wszystkich wyżej wskazanych kwot od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu wywiedziono, iż w dniu 25 września 2017 roku doszło do zdarzenia drogowego, w którym uszkodzony został samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiący własność powoda. Wskazano, że sprawca zdarzenia był objęty ochroną ubezpieczeniową od odpowiedzialności cywilnej udzieloną przez pozwaną. Podniesiono, że pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności i wypłaciła powodowi w toku postępowania likwidacyjnego kwotę 9.955,62 zł tytułem odszkodowania za powstałą szkodę w pojeździe, przy czym, zaniżyła wartość części zamiennych i stawki robocizny blacharsko-lakierniczej. Powód zlecił sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy, na podstawie której ustalono koszt naprawy pojazdu na kwotę 13.260,84 zł. W związku ze szkodą w pojeździe, powód wynajął pojazd zastępczy na okres od dnia 25 września 2017 roku do dnia 9 października 2017 roku. Dobowa stawka najmu pojazdu wynosiła 100 zł. Podczas zdarzenia, zniszczeniu uległ fotelik dziecięcy o wartości 799 zł oraz telewizor o wartości 1.799,10 zł. Pozwana wypłaciła na rzecz powoda kwotę 411,95 zł z tytułu zwrotu kosztów zniszczonego fotelika.

(pozew k.2-4, pełnomocnictwo k.5, pismo procesowe k.31)

W odpowiedzi na pozew Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W., reprezentowana przez pełnomocnika w osobie radcy prawnego, wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na swoją rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych. Pozwana nie kwestionowała zasady swojej odpowiedzialności, a jedynie wysokość roszczenia. Przyznała, że po przeprowadzeniu postępowania likwidacyjnego wypłaciła powodowi kwotę 9.955,62 zł tytułem kosztów naprawy pojazdu oraz kwotę 411,95 zł tytułem zwrotu kosztów uszkodzonego fotelika dziecięcego M. C.. Pełnomocnik pozwanej wskazał, że ustalając koszty naprawy nie uwzględniono wymiany folii uszczelniającej tylnej lewej ze względu na brak uszkodzenia oraz możliwość naprawy elementu bez konieczności wymiany. Wyjaśnił, że pozwana oszacowała wysokość szkody powoda przy uwzględnieniu rabatu na części zamiennie w wysokości 14% oraz w wysokości 40% na materiały lakiernicze oferowane przez warsztaty współpracujące z pozwaną. Warsztat oferuje bowiem sprzedaż części zamiennych z rabatem na obszarze całego kraju i ponosi koszt ich wysyłki. Pełnomocnik pozwanej podniósł zarzut braku minimalizacji szkody wskazując, iż powód został poinformowany o możliwości naprawy pojazdu za kwotę wynikającą ze sporządzonej przez pozwaną kalkulacji naprawy w ramach współpracy z siecią partnerskich warsztatów naprawczych, z czego powód nie skorzystał. Podniósł, że pozwana odmówiła wypłaty odszkodowania z tytułu uszkodzenia telewizora należącego do powoda, gdyż z oświadczeń uczestników kolizji nie wynika, aby doszło do szkody w tym zakresie. Zakwestionował roszczenie o zapłatę kwoty 297,05 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia kalkulacji prywatnej, gdyż nie pozostaje ona w związku przyczynowym ze szkodą oraz kwoty 1.400 zł tytułem zwrotu kosztów wynajmu pojazdu zastępczego. Podniósł, że w chwili zdarzenia powód był w posiadaniu innych pojazdów. Nadto zakwestionował początkową datę roszczenia odsetkowego.

(odpowiedź na pozew k.37-42, pełnomocnictwo k.52, odpis z KRS k.53-59)

W piśmie procesowym z dnia 8 marca 2018 roku pełnomocnik powoda popierał żądanie pozwu. Podniósł, że zasadnym było korzystanie przez powoda z pojazdu zastępczego od dnia przedmiotowego zdarzenia tj. 25 września 2017 roku do dnia 9 października 2017 roku, bowiem dopiero w dniu 6 października 2017 roku pozwana ustaliła zakres uszkodzeń i koszt naprawy pojazdu. Między 6 a 9 października 2017 roku upłynął okres 3 dni, który odpowiada czasowi naprawy

pojazdu. Odnosząc się do zarzutu pozwanej w zakresie posiadania przez powoda innego pojazdu w chwili zdarzenia szkodzącego, pełnomocnik powoda wskazał, że pojazd ten na co dzień wykorzystywany był przez żonę powoda.

(pismo pełnomocnika powoda k.64-65v.)

W piśmie procesowym z dnia 15 marca 2019 roku pełnomocnik powoda rozszerzył powództwo o kwotę 1.096,16 zł i wniósł o zasądzenie od pozwanej kwoty 4.401,38 zł tytułem odszkodowania za uszkodzony pojazd marki R. (...), kwoty 297,05 zł tytułem zwrotu wydatków poniesionych na prywatną kalkulację naprawy, kwoty 1.400 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, kwoty 387,05 zł tytułem odszkodowania za zniszczony fotelik dziecięcy oraz kwoty 1.799,10 zł tytułem odszkodowania za zniszczony telewizor wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wszystkich wyżej wskazanych kwot od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty.

Pełnomocnik powoda wskazał, że powód w okresie od powstania szkody tj. od dnia 25 września 2017 roku nie miał możliwości korzystania z innego pojazdu. Podał, że pojazd marki F. (...) o numerze rejestracyjnym (...), należący do powoda był wówczas uszkodzony.

(pismo procesowe pełnomocnika powoda k.115-116)

W piśmie procesowym z dnia 29 kwietnia 2019 roku pełnomocnik pozwanej podtrzymał dotychczasowe stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie powództwa w całości także w rozszerzonym zakresie. Wskazał, że dowody z dokumentów załączone do pisma z rozszerzeniem powództwa są spóźnione.

(pismo procesowe pełnomocnika pozwanej k.122-123)

Do zamknięcia rozprawy stanowiska stron nie uległy zmianie.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 25 września 2017 roku miała miejsce kolizja drogowa, w której uszkodzony został stanowiący własność G. J. samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym El 533WJ.

Sprawca zdarzenia korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne, a także oświadczenie k.9)

Na skutek zdarzenia z dnia 25 września 2017 roku w samochodzie marki R. (...) o numerze rejestracyjnym El 533WJ uszkodzeniu uległy następujące elementy: drzwi przednie lewe, listwa drzwi przednich lewych, drzwi przesuwne lewe, listwa ochronna drzwi przesuwnych lewych, panel progu lewego, panel błotnika tylnego lewego, próg prawy, zderzak tylny, ściana boczna tylna, pokrywa wlewu paliwa, klamka drzwi przednich lewych, klamka drzwi tylnych lewych.

(...) i lakierowania wymagały: drzwi przednie lewe, listwa drzwi przednich lewych, drzwi przesuwne lewe, listwa ochronna drzwi przesuwnych lewych. Naprawy wymagały: panel progu lewego, panel błotnika tylnego lewego, a lakierowania próg prawy, zderzak tylny, ściana boczna tylna, pokrywa wlewu paliwa, klamka drzwi przednich lewych, klamka drzwi tylnych lewych. Ze względów technicznych niezbędna była wymiana folii drzwi przednich lewych, folii uszczelniającej tył lewy, zestawu mocowania drzwi przednich lewych i tylnych lewych oraz zastawu mocowania wykład. drzwi przednich lewych i tylnych lewych. Po kolizji pojazd nie jechał prosto, a ściągało go do lewej krawędzi jezdni. W dacie przedmiotowego zdarzenia pojazd nie miał wcześniejszych nienaprawionych uszkodzeń.

(dowód: protokół szkody k.25, pisemna opinia biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G. z załącznikami k.77-106, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2019 roku k.129, nagranie 00:09:37 – 00:13:14 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - protokół rozprawy z dnia 16 października 2018 roku k.72-73, nagranie 00:02:49 – 00:30:11)

W dacie kolizji powód prowadził działalność gospodarczą. Powód wynajmuje także pojazdy w ramach umów cywilnoprawnych. Samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym El 533WJ nie służył mu jednak do prowadzenia działalności gospodarczej i nie pozostawał w ewidencji środków trwałych prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej. G. J. prowadzi działalność gospodarczą, rozliczając się na zasadach ogólnych. Nie jest podatnikiem podatku VAT. Powód wraz z żoną korzystał uszkodzonego pojazdu jedynie w celach prywatnych. W dacie zdarzenia powód był właścicielem około 5-6 pojazdów mechanicznych. Były to pojazdy marki R. (...), oraz pojazd dostawczy marki F. (...).

(dowód: przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2019 roku k.129, nagranie 00:09:37 – 00:13:14 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - protokół rozprawy z dnia 16 października 2018 roku k.72-73, nagranie 00:02:49 – 00:30:11)

W okresie od dnia 25 września 2017 roku do dnia 9 października 2017 roku to jest przez 14 dni powód wynajmował samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) od swojej matki T. J.. Stawka najmu za dobę została w umowie określona na kwotę 100 zł brutto. Czynsz najmu w łącznej kwocie 1.400 zł został zapłacony gotówką, co pokwitowano na umowie. Pojazd zastępczy był powodowi i jego żonie niezbędny celem wożenia dzieci do szkoły i przedszkola oraz robienia zakupów. W czasie zdarzenia powód nie mógł korzystać z innych pojazdów, stanowiących jego własność, bowiem pojazdy te były wynajęte, a pojazd marki F. (...) był wówczas uszkodzony.

(dowód: umowa najmu pojazdu k.19-20 i k. k.32-33, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2019 roku k.129, nagranie 00:09:37 – 00:13:14 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - protokół rozprawy z dnia 16 października 2018 roku k.72-73, nagranie 00:02:49 – 00:30:11, zeznania świadka J. J. (1) - protokół rozprawy z dnia 16 października 2018 roku k.74-75, nagranie 00:44:22 – 00:54:05, umowa najmu k.117, k.118, kalkulacja naprawy k.119-119v.)

W chwili zdarzenia uszkodzeniu uległ dwuletni telewizor marki S. (...), który znajdował się w pojeździe powoda. Powód zakupił telewizor we wrześniu 2015 roku za kwotę 1.799,10 zł. W czasie zdarzenia z dnia 25 września 2017 roku, G. J. przewoził ów telewizor w bagażniku w kartonie od telewizora ze styropianowym zabezpieczeniem, w celu podarowania go bratu. Telewizor nie miał widocznych zewnętrznych uszkodzeń, jednak po podłączeniu go w domu brata powoda, okazało się, że uszkodzona jest matryca. Przed zdarzeniem telewizor był sprawny, działał, był użytkowany. W trakcie zdarzenia uszkodzeniu uległ także fotelik dziecięcy M. C. przeznaczony dla dziecka o wadze 9-18 kg, zakupiony za kwotę 799 zł w listopadzie 2013 roku. Powód nie kupił nowego fotelika po zdarzeniu, gdyż dysponował drugim fotelikiem dziecięcym, a kwota którą otrzymał od pozwanej tytułem odszkodowania za zniszczony fotelik była zbyt niska na zakup nowego. Zgodnie z zaleceniami ujętymi w instrukcji produktu oraz zaleceniami producenta, fotelik który brał udział w wypadku samochodowym podlega wymianie na nowy. Jest to konieczne ze względu na bezpieczeństwo dziecka.

(dowód: zaświadczenie k.16, potwierdzenie operacji k.18, faktura k.21, zeznania świadka M. J. - protokół rozprawy z dnia 16 października 2018 roku k.73-74, nagranie 00:32:28 – 00:42:29, zeznania świadka J. J. (1) - protokół rozprawy z dnia 16 października 2018 roku k.74-75, nagranie 00:44:22 – 00:54:05, przesłuchanie powoda - protokół rozprawy z dnia 22 listopada 2019 roku k.129, nagranie 00:09:37 – 00:13:14 w związku z informacyjnymi wyjaśnieniami - protokół rozprawy z dnia 16 października 2018 roku k.72-73, nagranie 00:02:49 – 00:30:11)

Koszt naprawy samochodu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) po zdarzeniu z dnia 25 września 2017 roku przy użyciu oryginalnych części zamiennych i stawki za roboczogodzinę w autoryzowanej stacji naprawczej, w wysokości 150,00 zł netto, na dzień powstania szkody wynosił 15.507,05 zł brutto.

Koszt naprawy samochodu marki R. (...) przy użyciu oryginalnych części zamiennych i stawki za roboczogodzinę w nieautoryzowanej stacji naprawczej w wysokości 95 zł netto, na dzień powstania szkody wynosił 14.357 zł brutto.

Koszt naprawy samochodu marki R. (...) przy użyciu oryginalnych części zamiennych, stawki za roboczogodzinę w wysokości 95,00 zł netto oraz rabatu na części zamienne w wysokości 14% i na materiał lakierniczy w wysokości 40% na dzień powstania szkody wynosił 12.312,35 zł brutto.

Stawki dobowe za najem pojazdów we wrześniu 2017 roku, dla pojazdów zaliczonych do tej samej klasy co pojazd wynajęty, mieściły się w granicach 58,00 – 95,00 zł netto w przypadku najmu gotówkowego.

Czas technologicznej naprawy pojazdu R. (...) wynosił 5 dni roboczych. Czas technologicznej naprawy pojazdu R. (...) z uwzględnieniem niezbędnych czynności okołonaprawczych wynosił 9 dni roboczych. Do tego okresu należy doliczyć dni wolne od pracy w okresie naprawy.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G. z załącznikami k.77-106)

Wartość telewizora marki S. (...)” użytkowanego przez okres 2 lat, we wrześniu 2017 roku wynosiła 1.250 zł.

(dowód: pisemna opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości P. G. k.130-132)

Po zgłoszeniu szkody, decyzją z dnia 10 listopada 2017 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. przyznała powodowi w związku ze szkodą w samochodzie marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), powstałą na skutek zdarzenia z dnia 25 września 2017 roku, odszkodowanie w wysokości 9.955,62 zł brutto z tytułu kosztów naprawy pojazdu. Decyzją z dnia 23 listopada 2017 roku pozwana przyznała na rzecz powoda odszkodowanie za uszkodzony fotelik dziecięcy M. C. znajdujący się w chwili zdarzenia w pojeździe powoda, w kwocie 411,95 zł brutto.

(dowód: zgłoszenie szkody k.7-8v., decyzja o wypłacie odszkodowania k.15, k.17, kalkulacja kosztów naprawy k.10-14)

Powód nie zgadzając się ze sposobem wyliczenia odszkodowania, zlecił niezależnemu rzeczoznawcy sporządzenie wyceny kosztów naprawy pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W prywatnej ekspertyzie koszt naprawy pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 25 września 2017 roku wskazano na kwotę 13.260,84 zł. Powód poniósł koszt prywatnej ekspertyzy w kwocie 297,05 zł.

(dowód: ekspertyza k.22-25, faktura k.26, potwierdzenie operacji k.27)

Pismem z dnia 1 grudnia 2017 roku powód wezwał pozwaną do dopłaty odszkodowania w kwocie 13.541,77 zł w związku ze szkodą w pojeździe marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kwoty 1.400 zł tytułem kosztów najmu pojazdu zastępczego, kwoty 1.799,10 zł tytułem naprawienia szkody za zniszczony telewizor, kwoty 387,05 zł za zniszczony fotelik dziecięcy w terminie 7 dni od otrzymania pisma, pod rygorem skierowania sprawy na drogę postępowania sądowego.

W dniu 8 grudnia 2017 roku sporządzono skan tego pisma, który znajduje się w aktach szkody na płycie CD.

(dowód: wezwanie do zapłaty wraz z dowodem nadania k.28, skan pisma w aktach szkody na płycie CD – koperta k.146)

W dniu 13 października 2016 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarło na czas nieokreślony porozumienie z Przedsiębiorstwem (...) J. i R. S. w S., na mocy którego podmiot ten zobowiązał się do udzielania pozwanemu oraz wskazanym przez niego klientom rabatów na ceny materiałów lakierniczych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody w pojeździe. Zgodnie z załącznikiem numer 2 do tego porozumienia wysokość rabatu wynosiła 40%. Zgodnie z załącznikiem numer 3, punkt 2, 6 i 7, Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w kalkulacjach kosztów naprawy wyliczanych po oględzinach uszkodzonych pojazdów uwzględni rabat na materiały lakiernicze zgodnie z ustaleniami z porozumienia. Zainteresowany klient zgłosił się z kosztorysem zawierającym koszty materiałów lakierniczych lub prześle go i w przypadku, gdy będzie zainteresowany zakupem materiałów lakierniczych,

a dostawca zaoferuje sprzedaż materiałów lakierniczych z uzgodnionym rabatem w skali całego kraju. W załączniku nr 1 wskazano natomiast punkt sprzedaży udzielający rabatów, znajdujący się poza województwem (...) – w S..

W dniu 15 lutego 2017 roku Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. zawarła na czas nieokreślony porozumienie z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L., na mocy którego podmiot ten zobowiązał się do udzielania pozwanej oraz wskazanym przez nią klientom rabatów na ceny nowych oryginalnych części zamiennych w celu ich wykorzystania w procesie likwidacji szkody w pojeździe. Zgodnie z załącznikiem numer 2 do tego porozumienia wysokość rabatu na części zamienne do pojazdu marki R. wynosi 14%. Zgodnie z załącznikiem numer 3 do porozumienia - punkt 3, Towarzystwo (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w kalkulacjach kosztów naprawy wyliczanych po oględzinach uszkodzonych pojazdów uwzględni rabat na części zamienne zgodnie z ustaleniami z porozumienia. Zgodnie z punktem 7 i 8 tego załącznika, zainteresowany klient zgłosił się z kosztorysem zawierającym zestawienie części zamiennych lub prześle go i w przypadku, gdy będzie zainteresowany zakupem części, warsztat zaoferuje sprzedaż części z uzgodnionym rabatem w skali całego kraju. W załączniku nr 1 wskazano natomiast punkt sprzedaży udzielający rabatów, znajdujący się poza województwem (...) – w L..

(dowód: porozumienie z załącznikami k.43-46, k.47-51)

Powyższy stan faktyczny ustalony został na podstawie powołanych wyżej dowodów, wśród nich dokumentów i ich kserokopii (w oparciu o art. 308 k.p.c.), opinii biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G., opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości P. G., zeznań świadków M. J. i J. J. (1) oraz przesłuchania powoda.

Wiarygodności zeznań świadków M. J. i J. J. (1) nie umniejszają drobne nieścisłości dotyczącego tego, czy przewożony w samochodzie w czasie kolizji w samochodzie powoda telewizor miał być podarowany czy sprzedany M. J.. Świadek M. J. zeznał, że miał zamiar odkupić ten telewizor od powoda. Natomiast, świadek J. J. (1) oraz powód podali, że telewizor miał być darowany M. J.. Dodatkowo G. J. wyjaśnił, że pierwotnie telewizor miał być rzeczywiście sprzedany jego bratu, lecz następnie podjął decyzję o jego podarowaniu, lecz nie poinformował o tym brata. Z kolei, w zakresie braku wykorzystywania spornego uszkodzonego pojazdu przez powoda w ramach prowadzonej działalności gospodarczej, Sąd oparł się na przesłuchaniu powoda, który jako prowadzący ową działalność ma z pewnością lepszą wiedzę na temat wykorzystywanych w jej ramach pojazdów niż jego żona.

Istotą sporu i prowadzonego postępowania dowodowego w niniejszej sprawie była wysokość odszkodowania z tytułu szkody doznanej przez powoda w wyniku zdarzenia z dnia 25 września 2017 roku. Podkreślenia wymaga, że fakt zaistnienia zdarzenia powodującego szkodę nie był między stronami sporny. Zasadniczym sporem objęty był koszt naprawy uszkodzeń w samochodzie powoda powstałych na skutek kolizji oraz wartość uszkodzonego w wyniku zdarzenia telewizora marki S. i fotelika samochodowego. Przeprowadzenie tej oceny wymagało wiadomości specjalnych, a zatem zasięgnięcia opinii biegłego.

W zakresie kosztów naprawy pojazdu decydującym był dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G.. Sąd uznał opinię biegłego za pełnowartościowe źródło informacji specjalistycznych, stanowiące podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. Opinia jest jasna, spójna i logiczna. Biegły w sposób wyczerpujący wyjaśnił wszelkie wątpliwości i odpowiedział na pytania postawione w tezie dowodowej. Zawarte w jego opinii wnioski zostały należycie umotywowane i poprzedzone prawidłowo zastosowaną oraz przedstawioną metodą badawczą.

W zakresie ustalenia wartości dwuletniego telewizora marki S. (...)” decydującym był dowód z pisemnej opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości P. G.. Opinia biegłego jako pełnowartościowe źródło informacji specjalistycznych, stanowiła podstawę poczynionych ustaleń faktycznych. Opinia jest jasna, spójna i logiczna.

Zarówno opinia biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów jak i opinia biegłego z zakresu wyceny ruchomości nie były kwestionowane przez strony niniejszego postępowania.

Dokonując oceny zgromadzonego w sprawie oceny materiału dowodowego, należało odnieść się do mocy dowodowej kalkulacji sporządzonej na zlecenie powoda przez (...), Ruchu Drogowego, (...), (...) Spółkę z o.o. w P. (k.22-25) oraz na zlecenie pozwanego (k.10-14). W świetle przepisów kodeksu postępowania cywilnego regulujących zasady postępowania dowodowego, nie budzi żadnych wątpliwości, że wskazane kalkulacje mogłyby stanowić jedynie dowód z dokumentu prywatnego, którego wartość dowodową określa art.245 k.p.c. Stosownie do treści powołanego przepisu dokument prywatny stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie w nim zawarte. W piśmiennictwie i orzecznictwie przyjmuje się zaś, iż złożone do akt ekspertyzy, opracowane na zlecenie stron, należy traktować jedynie jako wyjaśnienia stanowiące poparcie stanowisk stron. Nawet w sytuacji, w której są one sporządzane przez stałego biegłego sądowego, nie stanowią one dowodu, o którym mowa w art. 278 § 1 k.p.c. Jeżeli zatem strona dołącza do pisma procesowego ekspertyzę pozasądową i powołuje się na jej twierdzenia i wnioski, należy ją traktować jako część argumentacji faktycznej i prawnej przytaczanej przez stronę. Natomiast, gdy strona składa ekspertyzę z intencją uznania jej przez sąd za dowód w sprawie, wówczas istnieją podstawy do przypisania jej także znaczenia dowodu z dokumentu prywatnego. Pozasądowa opinia rzeczoznawcy, jako dokument prywatny, stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która ją podpisała wyraziła zawarty w niej pogląd, nie korzysta ona natomiast z domniemania zgodności z prawdą zawartych w niej twierdzeń. Zaś oparcie orzeczenia na pozasądowym oświadczeniu biegłego stanowiłoby uchybienie procesowe (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 25 września 2014 roku, w sprawie o sygn. akt I ACa 431/14, opubl. L.). W konsekwencji, wskazane kalkulacje nie mogły stanowić dowodu na okoliczność kosztów naprawy pojazdu powoda, lecz co najwyżej na okoliczność, iż ich autorzy złożyli oświadczenia w nich zawarte.

Na rozprawie w dniu 22 listopada 2019 roku Sąd pominął wniosek pełnomocnika pozwanej o dopuszczenie dowodu z przesłuchania powoda na okoliczność czy powód po kolizji z dnia 25 września 2017 roku naprawił samochód marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), według jakiej technologii, przy użyciu jakich części, jakim kosztem, czy powód nadal jest właścicielem pojazdu, czy go zbył i za jaką cenę, gdyż okoliczności te pozostają bez znaczenia dla rozstrzygnięcia.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie prawie w całości.

W niniejszej sprawie, G. J. ostatecznie wnosił o zasądzenie od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na jego rzecz kwoty 4.401,38 zł tytułem dalszego odszkodowania za szkodę w pojeździe marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kwoty 297,05 zł tytułem zwrotu kosztów prywatnej kalkulacji naprawy, kwoty 1.400 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, kwoty 387,05 zł tytułem odszkodowania za zniszczony fotelik dziecięcy, kwoty 1.799 zł tytułem odszkodowania za zniszczony telewizor wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od wszystkich wyżej wskazanych kwot od dnia 27 października 2017 roku do dnia zapłaty.

Pozwana nie kwestionowała ani podstawy swej odpowiedzialności ani istnienia po jej stronie obowiązku naprawienia wyrządzonej powodowi szkody, czego wyrazem było wypłacenie w toku postępowania likwidacyjnego kwoty 9.955,62 zł tytułem odszkodowania za powstałą szkodę w pojeździe oraz kwoty 411,95 zł tytułem odszkodowania za zniszczony fotelik dziecięcy. Kwestionowała natomiast wysokość dalszego odszkodowania za koszty naprawy pojazdu oraz odszkodowania za zniszczony fotelik dziecięcy, a także zasadność roszczenia o odszkodowanie z tytułu uszkodzenia telewizora marki S. oraz roszczenia o zwrot kosztów najmu pojazdu zastępczego i zwrot kosztów prywatnej ekspertyzy.

W przedmiotowej sprawie, zdarzenie wywołujące szkodę w samochodzie marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) stanowiła kolizja z dnia 25 września 2017 roku. Zatem zgodnie z treścią przepisu art. 436 § 2 k.c., odpowiedzialność samoistnego posiadacza za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego pojazdu kształtowała się na zasadzie winy. Bezspornym jest, że sprawca kolizji korzystał z ochrony ubezpieczeniowej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego udzielanej przez Towarzystwo (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w W.. Odpowiedzialność pozwanej w stosunku do powoda wynika z zawartej umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej sprawcy kolizji.

W świetle art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Stosownie do art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. z 2003 r. Nr 124, poz. 1152 z zm.), poszkodowany w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia obowiązkowego odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczeń bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

W przedmiotowej sprawie, przedmiot sporu stanowiła wysokość kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), wysokość dalszego odszkodowania za zniszczony fotelik dziecięcy, zasadność żądania odszkodowania z tytułu najmu pojazdu zastępczego, za zniszczony telewizor oraz żądania zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy.

Zgodnie z treścią przepisu art. 361 k.c. statuującego zasadę pełnego odszkodowania, w granicach odpowiedzialności odszkodowawczej za normalne następstwa działania lub zaniechania, z którego szkoda wynikła, naprawienie szkody obejmuje wszelkie poniesione straty (utrącone korzyści pozostają poza sferą zainteresowania w niniejszym sporze). Najogólniej rzecz ujmując szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica pomiędzy obecnym jego stanem majątkowym, a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Jest nią, zatem utrata lub zmniejszenie aktywów, bądź powstanie lub zwiększenie pasywów osoby poszkodowanej. Stosownie zaś do przepisu art. 363 § 1 k.c. naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże, gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu.

Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w przypadku uszkodzenia pojazdu mechanicznego wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Przywrócenie uszkodzonej rzeczy do stanu poprzedniego oznacza doprowadzenie jej do stanu używalności i jakości w zakresie istniejącym przed wypadkiem. W przypadku pojazdu mechanicznego chodzi o przywrócenie mu zarówno sprawności technicznej, zapewniającej bezpieczeństwo kierowcy i innych uczestników ruchu oraz wyglądu sprzed wypadku. W judykaturze powszechnie prezentowany jest pogląd, który Sąd Rejonowy podziela, iż zakład ubezpieczeń zobowiązany jest na żądanie poszkodowanego do wypłaty, w ramach odpowiedzialności z tytułu ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego, odszkodowania obejmującego celowe i ekonomicznie uzasadnione koszty nowych części i materiałów służących do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zaś, jeżeli ubezpieczyciel wykaże, że prowadzi to do wzrostu wartości pojazdu, odszkodowanie może ulec obniżeniu o kwotę odpowiadającą temu wzrostowi (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/11, Monitor Prawniczy 2012 rok, Nr 9, str. 450).

W świetle utrwalonych poglądów doktryny i orzecznictwa nie ma żadnego znaczenia, czy szkoda (w znaczeniu uszkodzeń powstałych podczas zdarzenia komunikacyjnego) rzeczywiście została naprawiona w technicznym sensie tego słowa. Obowiązek naprawienia szkody przez wypłatę odpowiedniej sumy pieniężnej powstaje, bowiem z chwilą wyrządzenia szkody i nie jest uzależniony od tego, czy poszkodowany dokonał naprawy rzeczy i czy w ogóle zamierza ją naprawić (tak np. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu uchwały z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSPiKA 2002 rok, nr 7-8, poz. 103 oraz orzeczeniu z dnia 27 czerwca 1988 roku, I CR 151/88).

Przy takim rozumieniu obowiązku odszkodowawczego nie ma więc znaczenia prawnej okoliczność, czy poszkodowany dokonał naprawy oraz czy i jakim kosztem to uczynił i czy w ogóle zamierza pojazd naprawić. W konsekwencji spotykane niekiedy w praktyce uzależnienie wypłaty odszkodowania od faktycznego dokonania naprawy i udokumentowania jej kosztów nie jest uzasadnione. Albowiem, szkodą (art. 361 § 2 k.c.) jest bowiem różnica między stanem majątku poszkodowanego jaki zaistniał po zdarzeniu wywołującym szkodę, a stanem tego majątku, jaki istniałby, gdyby nie nastąpiło to zdarzenie. Roszczenie odszkodowawcze powstaje z chwilą powstania

obowiązku naprawienia szkody, a nie po powstaniu kosztów naprawy pojazdu, z czym wiąże się brak obowiązku po stronie poszkodowanego udowadniania konkretnych wydatków poniesionych na naprawę pojazdu. Pokrycie kosztów naprawy pojazdu jest jedynie szkodą następczą, a szkodą bezpośrednią jest uszkodzenie pojazdu i w momencie jej wystąpienia powstaje odpowiedzialność sprawcy i ubezpieczyciela (por. uchwały składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 kwietnia 2012 roku, III CZP 80/01, OSNC 2012 rok, nr 10, poz. 112 i z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC 2007 rok, nr 10, poz. 144, uchwały Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 1994 roku, III CZP 71/94, OSNC 1994 rok, nr 12, poz. 234, z dnia 15 listopada 2001 roku, III CZP 68/01, OSNC 2002 rok, nr 6, poz. 74, z dnia 13 czerwca 2013 roku, III CZP 32/03, OSNC 2004 rok, nr 4, poz. 51, z dnia 14 września 2006 roku, III CZP 65/06, OSNC 2007 rok, nr 6, poz. 83, z dnia 26 lutego 2006 roku, III CZP 5/06, OSNC 2007, nr 1, poz. 6, z dnia 24 sierpnia 2017 roku, III CZP 20/17, OSNC 2018 rok, nr 6, poz. 56, oraz wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 października 1972 roku, II CR 425/72, OSNC 1973 rok, nr 6, poz. 111, z dnia 20 lutego 1981 roku, I CR 17/81, OSNC 1981 rok, nr 10, poz. 199, z dnia 11 grudnia 1997 roku, I CKN 385/97, z dnia 16 stycznia 2002 roku, IV CKN 635/00, z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSNC 2003 rok, nr 1, poz. 15, z dnia 16 maja 2002 roku, V CKN 1273/00, z dnia 11 czerwca 2001 roku, V CKN 266/00, z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 908/00, z dnia 12 lutego 2004 roku, V CK 187/03, z dnia 21 sierpnia 2012 roku, II CSK 707/12, OSNC 2014 rok, nr 4, poz. 48, i z dnia 8 września 2017 roku, II CSK 857/16, oraz postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 51/18, z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 74/18, z dnia 7 grudnia 2018 roku, III CZP 72/18).

Ubezpieczyciel winien odpowiadać tylko do wysokości kosztów naprawy uszkodzeń pojazdu, a gdyby okazało się, że koszty naprawy przewyższająby wartość pojazdu sprzed wypadku lub naprawa była ekonomicznie nieuzasadniona, to odpowiedzialność pozwanego powinna ograniczać się do różnicy pomiędzy wartością pojazdu sprzed wypadku, a wartością pozostałości (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 903/00, OSN 2003 rok, nr 1, poz.15; w wyroku z dnia 20 kwietnia 1971 roku, II CR 475/70, OSPiKA 1971 rok, nr 12, poz.231; w wyroku z dnia 1 września 1970 roku, II CR 371/70, OSNCP 1971 rok, nr 5 poz.93).

Zgodnie z art. 363 § 2 k.c. wysokość odszkodowania powinna być ustalona według poziomu cen części zamiennych i usług koniecznych do wykonania naprawy z daty ustalania odszkodowania.

W niniejszej sprawie zakres uszkodzeń pojazdu powoda i koszty jego naprawy po kolizji z dnia 25 września 2017 roku zostały ustalone przez biegłego z zakresu kosztorysowania i wyceny wartości pojazdów Ł. G.. Koszt naprawy pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...) z zastosowaniem oryginalnych części zamiennych i stawki za roboczogodzinę w nieautoryzowanej stacji naprawczej wysokości 95,00 zł netto, wynosi 14.357,00 zł brutto, a przy zastosowaniu oryginalnych części zamiennych i stawki za roboczogodzinę w autoryzowanej stacji naprawczej, w wysokości 150,00 zł netto, wynosi 15.507,05 zł brutto. Natomiast, koszt naprawy pojazdu powoda przy zastosowaniu części oryginalnych oraz stawki za roboczogodzinę w wysokości 95,00 zł netto z uwzględnieniem rabatu na części zamienne w wysokości 14% i na materiał lakierniczy w wysokości 40% wynosi 12.312,35 zł brutto.

W doktrynie i orzecznictwie, ugruntowane jest stanowisko, które Sąd Rejonowy podziela, iż to poszkodowanemu przysługuje prawo wyboru warsztatu naprawczego, który dokona naprawy pojazdu. Podkreśla się, że nie ma on w szczególności obowiązku dokonywania naprawy pojazdu w warsztatach wskazywanych przez ubezpieczyciela, czy poszukiwania na rynku lokalnym warsztatu oferującego naprawę jego pojazdu najtaniej, a dokonanie wyboru warsztatu naprawczego przez poszkodowanego innego niż proponowany przez ubezpieczyciela, nie stanowi naruszenia obowiązku współdziałania przez poszkodowanego, jako wierzyciela w minimalizacji zakresu szkody (art.826 k.c.). W judykaturze podkreśla się również, że nabywający autoryzowane części samochodowe potrzebne do naprawy uszkodzonego w wypadku pojazdu, nie ma obowiązku poszukiwać sprzedawcy, oferującego je najtaniej, o ile koszt ich nabycia mieści się w zakresie cen rynkowych występujących na rynku w danym okresie (tak również Sąd Najwyższy wyroku z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003, nr 5, poz. 64, w uchwale z dnia z dnia 25 kwietnia 2002 roku, I CKN 1466/99, opubl. OSNC 2003 rok, nr 5, poz. 64).

W konsekwencji, uznaje się, że „ekonomicznie uzasadnionymi” kosztami naprawy pojazdu są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego warsztat naprawczy dokonujący naprawy samochodu.

Nie ma przy tym znaczenia fakt, że ceny te odbiegają (są wyższe) od cen przeciętnych dla określonej kategorii usług naprawczych na rynku (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w wyroku z dnia 11 października 2011 roku, w sprawie II Ca 450/11 oraz z dnia 26 września 2013 roku, w sprawie II Ca 516/13).

Mając na względzie niekwestionowane prawo poszkodowanego do wyboru warsztatu naprawczego, bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje podnoszona przez pozwaną okoliczność, iż powód mógł naprawić pojazd, za kwotę wypłaconego odszkodowania w warsztatach należących do sieci warsztatów (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w L. i Przedsiębiorstwa (...) J. i R. S. w S.. Albowiem, powód nie miał obowiązku korzystania z usług warsztatów współpracujących z pozwaną, zaś zgodnie z zasadą pełnego odszkodowania, wypłacone przez pozwaną odszkodowanie winno umożliwiać powodowi przywrócenie pojazdu do stanu sprzed szkody w wybranym warsztacie stosującym stawki rynkowe obowiązujące na rynku lokalnym. Dodatkowo, pozwana nie wykazała, że poinformowała powoda o możliwości naprawy pojazdu w konkretnych warsztatach przy zastosowaniu określonych rabatów, a powód temu zaprzeczył.

Podniesiony przez pozwaną zarzut naruszenia zasady minimalizacji szkody poprzez nieuwzględnienie w kosztach naprawy cen części i materiału lakierniczego uwzględniających rabat, jaki poszkodowany mógłby uzyskać dokonując zakupu tych części i materiału lakierniczego u podmiotów współpracujących z pozwaną jest całkowicie chybiony. Jak wskazano powyżej, poszkodowany nie ma obowiązku wykazywania się ponadprzeciętną aktywnością w poszukiwaniu najtańszego warsztatu naprawczego. Obowiązek minimalizacji szkody nie może bowiem być rozumiany jako obowiązek poszukiwania podmiotu, który oferuje części zamiennie i materiał lakierniczy niezbędne do naprawy uszkodzonego pojazdu, jak najtaniej z pominięciem przesłanki jakości. Poszkodowany przy wyborze konkretnego warsztatu może kierować się nie tylko przesłankami o charakterze finansowym, ale również innymi takimi, jak fachowość i rzetelność obsługi technicznej, poziom prac naprawczych czy określone profity połączone ze stałą obsługą serwisową (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2003 roku, III CZP 32/03, opubl. OSNC 2004 rok, Nr 4, poz. 51). Oczywistym jest przy tym, że poszkodowany nie ma obowiązku kupowania części i materiałów lakierniczych w punkcie wskazanym przez ubezpieczyciela - i to nawet, jeśli oferuje on ich sprzedaż wysyłkową. Poszkodowany ma prawo nabyć takie części i materiały w miejscu swego zamieszkania i nie ma obowiązku ich nabycia od podmiotu funkcjonującego w innej miejscowości, co każdorazowo wiąże się z kosztami i czasem transportu oraz problemami w razie ewentualnej ich niezgodności i braku przydatności do naprawy. Wymaganie od poszkodowanego, aby samodzielnie dokonywał zakupu części zamiennych i materiału lakierniczego uznać należy za zbyt daleko idące. Wątpliwym jest również by wybrany przez poszkodowanego warsztat był zainteresowany zakupem części zamiennych u dostawcy objętego porozumieniem z pozwaną, a nawet gdyby tak było, to czy nie miałyby to przełożenia na zastosowany u niego koszt naprawy i nie skutkowało jego zwiększeniem.

Pozwana w żaden sposób nie wykazała, że konieczne do naprawy przedmiotowego pojazdu części i materiał lakierniczy u podmiotów współpracujących z pozwanym były w ogóle dostępne dla powoda. Ponadto, z treści porozumień wynika, że rabat miałby być naliczany od ceny detalicznej obowiązującej w danym punkcie sprzedaży. Nie wiadomo zatem, czy np. cena uwzględniająca rabat nie byłaby, mimo to, wyższa od cen wskazanych przez biegłego sądowego w kalkulacji. Pozwana nie przedłożyła także żadnych dowodów, z których wynikałoby, iż po stronie poszkodowanej, w przypadku skorzystania z zakupu części i materiału lakierniczego za pośrednictwem podmiotów współpracujących z pozwaną, nie powstałyby żadne dodatkowe koszty.

Pozwana nie udowodniła także, aby jej kontrahenci mający dostarczać poszkodowanym części zamiennych i materiałów lakierniczych byli dystrybutorami posiadającymi nieograniczony dostęp w każdym czasie do każdego rodzaju części i materiałów.

Nie negując zatem poglądu prawnego zaprezentowanego przez Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 25 sierpnia 2017 roku (sygn. akt III CZP 20/17, opubl. L.), zaproponowana przez pozwaną forma nabycia materiałów koniecznych do restytucji stanu technicznego pojazdu do stanu sprzed zdarzenia, która jest w ocenie Sądu, uproszczoną próbą zmniejszenia zakresu odpowiedzialności finansowej ubezpieczyciela i zaniżenia wartości należnego poszkodowanemu

odszkodowania, zawiera swoiste ograniczenie prawa wyboru konsumentów, nie dające się wprost pogodzić z kompetencją uprawnionego do wyboru sposobu i formy naprawienia szkody.

Jest to widoczne, w szczególności w możliwości wyboru zakładu naprawczego albowiem nie każdy warsztat dopuszcza możliwość wykonania usług naprawczych przy wykorzystaniu części pochodzących od dostawców zewnętrznych. Powyższe może powodować również nadmierne wydłużenie czasu naprawy. Istnieje również ryzyko pomyłki przy wyborze części, ich rodzaju i ilości, jeżeli są one kupowane samodzielnie przez konsumenta nie dysponującego wystarczającą wiedzą w zakresie mechaniki pojazdowej. Powoduje to również, że uprawniony chcąc dokonać likwidacji szkody obowiązany jest do podejmowania dodatkowych czynności tak, aby zrealizować oczekiwania ubezpieczyciela, co do wartości odszkodowania, co jednak nie gwarantuje mu w każdym przypadku naprawienia szkody według symulacyjnych wskazań i wyliczeń ubezpieczyciela.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, ekonomicznie uzasadniony koszt naprawy samochodu powoda opiewa na kwotę 14.357,00 zł brutto, obejmującą oryginalne części zamienne oraz stawkę za roboczogodzinę w nieautoryzowanej stacji naprawczej w wysokości 95,00 zł netto.

Wysokość należnego powodowi odszkodowania winna odpowiadać rzeczywiście uzasadnionym kosztom naprawy spornego pojazdu. Uwzględniając wypłacone już przez pozwaną odszkodowanie w kwocie 9.955,62 zł, na rzecz G. J. od Towarzystwa (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. należne było dalsze odszkodowanie w kwocie 4.401,38 zł (14.357,00 zł – 9.955,62 zł). Wobec powyższego, Sąd zasądził z tego tytułu kwotę 4.401,38 zł, jak w punkcie 1 sentencji wyroku.

W ramach przedmiotowego postępowania pozwana nie wykazała, że zamontowanie części nowych w miejsce starych prowadzi do bezpodstawnego wzbogacenia poszkodowanego oraz że czynności te spowodowałyby wzrost wartości pojazdu jako całości. Natomiast, aby dokonać odliczenia na zasadzie *compesatio lucri cum damnum* ewentualnego wzrostu wartości samochodu powoda w następstwie jego naprawy przy zastosowaniu nowych oryginalnych części producenta, koniecznym byłoby wykazanie przez pozwaną, zgodnie z ciężarem dowodzenia określonym w art.6 k.c., iż na skutek tak dokonanej naprawy wartość pojazdu powoda wzrosła i o jaką konkretnie oznaczoną kwotę, czego bezspornie strona pozwana nie udowodniła. W konsekwencji, brak było podstaw do odliczenia od należnego powodowi odszkodowania jakiegokolwiek kwoty z tytułu wzrostu wartości pojazdu.

W ocenie Sądu, zasądzone na rzecz powoda odszkodowanie winno odpowiadać kwocie brutto. Albowiem, zgodnie z ugruntowanym w judykaturze poglądem odszkodowanie przysługujące na podstawie umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu mechanicznego za szkodę powstałą w związku z ruchem tego pojazdu, ustalone według części zamiennych i usług, obejmuje kwotę podatku od towarów i usług (VAT) w zakresie, w jakim poszkodowany nie może obniżyć podatku od niego należnego o kwotę podatku naliczonego (tak między innymi Sąd Najwyższy w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 17 maja 2007 roku, III CZP 150/06, OSNC 2007, nr 10, poz. 144, opubl. L.). Ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie wynika, aby powód był podatnikiem podatku od towarów i usług, a w konsekwencji na podstawie art. 86 ust. 1 ustawy o podatku od towarów i usług był uprawniony do obniżenia kwoty podatku należnego o kwotę podatku naliczonego. A tylko w takiej sytuacji należne powodowi odszkodowanie winno odpowiadać kwocie netto - bez podatku VAT (tak między innymi Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2015 roku, IV CSK 764/14, opubl. L.). Wykazanie tej okoliczności zgodnie z ogólną zasadą ciężaru dowodu spoczywało na pozwanej wywodzącej z tej okoliczności skutki prawne, a powód kwestionował, aby był uprawniony do odliczenia podatku VAT w związku z naprawą pojazdu. Zwłaszcza, że z przesłuchania powoda wynika, że uszkodzony pojazd R. (...) służył mu wyłącznie do użytku prywatnego, nie znajdował się w ewidencji środków trwałych prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej oraz że powód nie jest podatnikiem podatku VAT.

Jak podkreśla się w orzecznictwie, utrata możliwości korzystania z rzeczy wskutek jej zniszczenia czy uszkodzenia stanowi szkodę majątkową. Odszkodowanie, jakie zobowiązany jest w takiej sytuacji wypłacić zakład ubezpieczeń, obejmuje wszelkie celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki poniesione w celu przywrócenia stanu poprzedniego rzeczy. Niemożność korzystania z rzeczy, np. z samochodu, który został uszkodzony i wymaga naprawy, jest

normalnym następstwem szkody, o której mowa w art. 361 § 1 k.c., powodującym obowiązek wypłaty odszkodowania, w szczególności gdy zastąpienie rzeczy uszkodzonej w okresie jej naprawy wymagało wydatków. Co do możliwości zaliczenia kosztów najmu pojazdu zastępczego do normalnych następstw uszkodzenia samochodu Sąd Najwyższy wypowiedział się w wyroku z dnia 8 września 2004 roku (IV CK 672/03, Lex nr 146324), w którym wskazał m.in., że postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia. W przypadku wystąpienia wymienionych przesłanek, naprawienie szkody przez podmiot do tego zobowiązany, powinno polegać na przywróceniu w majątku poszkodowanego stanu rzeczy naruszonego zdarzeniem wyrządzającym szkodę, nie może przewyższać jednak wysokości faktycznie poniesionej szkody. Postulat pełnego odszkodowania przemawia za przyjęciem stanowiska o potrzebie zwrotu przez ubezpieczyciela tzw. wydatków koniecznych, potrzebnych na czasowe używanie zastępczego środka komunikacji w związku z niemożliwością korzystania z niego wskutek zniszczenia albo uszkodzenia.

Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 17 listopada 2011 roku wskazał, że odpowiedzialność ubezpieczyciela z tytułu umowy obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za uszkodzenie albo zniszczenie pojazdu mechanicznego niesłużącego do prowadzenia działalności gospodarczej obejmuje celowe i ekonomicznie uzasadnione wydatki na najem pojazdu zastępczego. W przypadku definitywnej utraty rzeczy odszkodowanie przysługuje za okres od jej utraty do uzyskania odszkodowania (zwrotu innego przedmiotu), a w przypadku utraty czasowej - do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niej (por. uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z 17 listopada 2011 roku, III CZP 5/11).

Z art. 361 § 1 i 2 k.c. wynika zasada pełnego odszkodowania w granicach adekwatnego związku przyczynowego. Zobowiązany do naprawienia szkody ponosi więc odpowiedzialność za wszystkie normalne następstwa zdarzenia, pozostające z tym zdarzeniem w adekwatnym związku przyczynowym. Niewątpliwie normalnym następstwem w rozumieniu art. 361 § 1 k.c. jest niemożność korzystania z samochodu przez poszkodowanego, w sytuacji jego uszkodzenia lub zniszczenia. Jeżeli więc poszkodowany poniósł w związku z tym koszty, które były konieczne, na wynajem pojazdu zastępczego, to mieszczą się one w granicach skutków szkodowych podlegających wyrównaniu.

Jak wskazano powyżej koszty najmu samochodu zastępczego winny obejmować tylko okres konieczny i niezbędny do naprawy pojazdu. W świetle orzecznictwa, w przypadku uszkodzenia samochodu, odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu za okres od momentu wyrządzenia szkody w pojeździe do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niego po naprawie.

Pozwana kwestionowała zasadność najmu pojazdu zastępczego przez powoda, podnosząc, że w dacie przedmiotowego zdarzenia powód był w posiadaniu co najmniej kilku innych pojazdów, z których mógł korzystać w miejsce uszkodzonego pojazdu marki R. (...). Pozwana kwestionowała również okres najmu pojazdu zastępczego oraz dobową stawkę najmu.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wykazała, że powód potrzebował samochodu do codziennego użytku, między innymi w celu dowożenia dzieci do szkoły i przedszkola oraz robienia zakupów. Powód zaprzeczył, jakoby dysponował w chwili zdarzenia innym sprawnym pojazdem. Z przesłuchania powoda i zeznań świadka J. J. (1) oraz złożonych do akt sprawy umów najmu i kalkulacji szkody wynika, że wprawdzie w okresie zdarzenia G. J. był właścicielem około 5-6 innych pojazdów, jednak pojazdy marki R. (...) były w tamtejszym okresie wynajęte, a pojazd dostawczy marki F. (...) także był uszkodzony w wyniku kolizji drogowej. Wbrew swym twierdzeniom, pozwana nie wykazała, że powód w chwili przedmiotowego zdarzenia dysponował innym sprawnym pojazdem. Pozwana nie podjęła inicjatywy dowodowej, celem wykazania czy w dacie zdarzenia powód dysponował innym sprawnym pojazdem, z którego rzeczywiście mógł korzystać.

W świetle orzecznictwa, w przypadku uszkodzenia samochodu, odszkodowanie z tytułu kosztów najmu pojazdu zastępczego przysługuje poszkodowanemu za okres od momentu wyrządzenia szkody w pojeździe do chwili odzyskania rzeczywistej możliwości korzystania z niego po naprawie. W przedmiotowej sprawie, G. J. wynajmował

pojazd zastępczy w okresie od dnia 25 września 2017 roku do dnia 9 października 2017 roku. W całym wskazanym okresie najem pojazdu zastępczego pozostawał w adekwatnym związku przyczynowym z wypadkiem. Powód w dniu 25 września 2017 roku zgłosił pozwanej szkodę. Pozwana dopiero w dniu 6 października 2017 roku sporządziła kalkulację kosztów naprawy pojazdu wskazującą uwzględniony zakres uszkodzeń pojazdu i przyjęty zakres czynności naprawczych. Do tego momentu nie było możliwe rozpoczęcie naprawy samochodu powoda. Jak wynika z opinii biegłego czas technologicznej naprawy uszkodzonego pojazdu powoda po zdarzeniu z dnia 25 września 2017 roku z uwzględnieniem niezbędnych czynności okołonaprawczych wynosił 9 dni roboczych, a do tego okresu należy dodać dni wolne od pracy w okresie naprawy. A zatem, uzasadniony okres najmu mógł obejmować okres od dnia zgłoszenia szkody do daty sporządzenia przez pozwaną kosztorysu oraz dalszy okres 9 dni niezbędny na naprawę pojazdu. Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu, konieczność najmu pojazdu zastępczego w okresie od 25 września 2017 roku do 9 października 2017 roku pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym z dnia 25 września 2017 roku, zaś pozwany niewątpliwie odpowiada za koszty najmu pojazdu zastępczego w tym okresie.

Koszt najmu pojazdu zastępczego przez powoda przy uwzględnieniu tego okresu (14 dni) oraz dobowej stawki najmu wynoszącej 100 zł brutto, wynosił zatem 1.400 zł brutto. Strona pozwana wskazywała na zawyżoną stawkę za najem pojazdu przyjętą przez powoda na kwotę 100 zł brutto. Jednakże, jak wynika z opinii biegłego stawka przyjęta w umowie najmu pojazdu zawartej między powodem a T. J. mieści się w granicach stawek dobowych najmu w przypadku najmu gotówkowego we wrześniu 2017 roku, które w przypadku pojazdu tej klasy co wynajęty wynosiły od 58 zł do 95 zł netto (co daje kwotę 71,34 zł - 116,85 zł brutto), zaś stawka dobową przyjętą w umowie najmu przez powoda stanowiła kwotę 100 zł brutto. Uszkodzony pojazd nie służył powodowi do prowadzenia działalności gospodarczej. Powód nie miał możliwości odliczenia podatku VAT. W związku z tym, dla potrzeb ustalania wysokości odszkodowania należy przyjąć koszt wynajęcia pojazdu zastępczego w kwocie brutto. Po przeliczeniu stawki dobowej ustalonej na poziomie 100 zł brutto, należy przyjąć, że stawka za najem pojazdu przyjęta przez powoda plasowała się na poziomie około 82 zł netto. Wbrew twierdzeniom pozwanej, stawka dobową najmu przyjętą przez powoda w umowie najmu pojazdu zawartej z T. J. mieściła się w granicach stawek dobowych funkcjonujących na rynku we wrześniu 2017 roku. Tak ustalona kwota wydatkowana z tytułu najmu pojazdu zastępczego pozostaje w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem szkodzącym i nie jest sprzeczna z obowiązkiem dążenia poszkodowanego do minimalizacji szkody.

Wobec powyższego zasadne było zasądzenie na rzecz powoda kwoty dochodzonej pozwem w wysokości 1.400 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego.

Sąd uwzględnił także żądanie pozwu w zakresie zwrotu kosztów prywatnej ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przed skierowaniem sprawy na drogę sądową w wysokości 297,05 zł. Jak powszechnie przyjmuje się w orzecznictwie, odszkodowanie przysługujące z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej za szkodę powstałą w pojeździe może, stosownie do okoliczności sprawy, obejmować także koszty ekspertyzy wykonanej na zlecenie poszkodowanego, bowiem koszt ten mieści się w ramach odszkodowania należnego tytułem naprawienia szkody - w ramach pokrycia poniesionej straty, o czym mowa w art. 361 § 2 k.c. (tak Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 18 maja 2004 roku, III CZP 24/04, OSNC 2005 rok, Nr 7-8, poz. 117 oraz w wyroku z dnia 20 lutego 2002 roku, V CKN 908/00, Sąd Rejonowy w Koninie w wyroku z dnia 14 października 2008 roku, sygn. I C 283/08, Sąd Rejonowy w Koninie w wyroku z dnia 28 lipca 2009 roku, sygn. I C 560/08, Sąd Rejonowy w Koszalinie w wyroku dnia 22 października 2009 roku, sygn. I C 1019/09). Zdaniem Sądu, powód w związku z zaniżonymi jego kosztami naprawy pojazdu ustalonymi przez pozwaną miał prawo przed wszczęciem procesu zlecić wykonanie prywatnej ekspertyzy celem wykazania ubezpieczycielowi zasadności swego roszczenia. A wobec poniesienia kosztów jej sporządzenia, ma prawo żądać od pozwanej zwrotu poniesionych kosztów ekspertyzy. Tym bardziej, że opinia sporządzona przez biegłego sądowego w ramach niniejszego postępowania potwierdziła prawidłowość ekspertyzy sporządzonej na zlecenie powoda przed wszczęciem postępowania. Zatem w przedmiotowej sprawie, zachodzi adekwatny związek przyczynowy pomiędzy zdarzeniem z dnia 25 września 2017 roku, a kosztami prywatnej ekspertyzy.

Roszczenie powoda o zasądzenie kwoty 387,05 zł tytułem odszkodowania za szkodę rzeczową w postaci zniszczenia fotelika dziecięcego M. C. podlegało oddaleniu. Powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów na okoliczność wartości zniszczonego wskutek zdarzenia fotelika. Powód złożył do akt sprawy wyłącznie dowód zakupu fotelika na

kwotę 799 zł. Fotelik został przez powoda zakupiony w 2013 roku, zatem w chwili zdarzenia był użytkowany przez okres 4 lat. W toku postępowania likwidacyjnego pozwana przyznała i wypłaciła powodowi kwotę 411,95 zł tytułem odszkodowania za zniszczony fotelik dziecięcy. Dochodzona pozwem kwota stanowi różnicę pomiędzy wartością nowego fotelika a kwotą przyznaną przez pozwaną z tytułu odszkodowania za jego uszkodzenie. Mając jednak na względzie, że w dacie szkody fotelik dziecięcy był używany od 4 lat nie sposób przyjąć, iż na skutek jego zniszczenia powodowi przysługuje roszczenie o zwrot kwoty stanowiącej równowartość nowego fotelika dziecięcego M. C.. Powód nie podjął inicjatywy dowodowej, chociażby wnosząc o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości w celu ustalenia wartości fotelika na datę zdarzenia. Wobec tego żądanie o odszkodowanie za zniszczenie mienia w postaci fotelika dziecięcego M. C. podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Sąd uwzględnił żądanie pozwu w zakresie odszkodowania za zniszczony telewizor marki S. jedynie w części, tj. w zakresie kwoty 1.250 zł. Powód wykazał, że w chwili zdarzenia przewoził telewizor celem podarowania go bratu. Na czas transportu telewizor był prawidłowo zabezpieczony w fabrycznym kartonie ze styropianem. Świadkowie J. J. (1) i M. J. zgodnie zeznali, że bezpośrednio przed zdarzeniem telewizor marki S. działał. Po zdarzeniu, gdy powód podłączył telewizor w mieszkaniu brata okazało się, że uszkodzeniu uległa matryca telewizora. W ocenie Sądu, powód udowodnił, że mienie w postaci telewizora uległo uszkodzeniu wskutek zdarzenia z dnia 25 września 2017 roku. W zakresie wartości telewizora uszkodzonego na skutek przedmiotowego zdarzenia, Sąd oparł się na niekwestionowanej przez strony opinii biegłego z zakresu wyceny ruchomości, zgodnie z którą wartość telewizora marki S. (...)”, użytkowanego przez okres 2 lat w chwili zdarzenia wynosiła 1.250 zł. Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził na rzecz powoda od pozwanej kwotę 1.250 zł tytułem odszkodowania za zniszczony telewizor marki S., a w pozostałym zakresie oddalił powództwo o odszkodowanie za uszkodzony telewizor jako nieudowodnione.

Zasadą prawa cywilnego jest, że dłużnik popada w opóźnienie, jeżeli nie spełnia świadczenia w terminie, w którym stało się ono wymagalne. Termin wymagalności świadczeń przysługujących poszkodowanemu od zakładu ubezpieczeń z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów określa, art. 817 § 1 k.c., zgodnie z którym ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Zaś, gdyby wyjaśnienie w powyższym terminie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności ubezpieczyciela albo wysokości świadczenia okazało się niemożliwe, świadczenie powinno być spełnione w ciągu 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. Jednakże bezsporną część świadczenia ubezpieczyciel powinien spełnić w terminie przewidzianym w § 1 (§ 2 art. 817 k.c.). Obowiązek udowodnienia istnienia okoliczności z art. 817 § 2 k.c. oraz ich zasięgu obciąża ubezpieczyciela (art. 6 k.c.). Obowiązany jest on w szczególności wykazać, że uzupełnienie postępowania likwidacyjnego nastąpiło bez nieuzasadnionej zwłoki, z zachowaniem interesu wierzyciela (art. 354 § 1 k.c. i art. 355 § 2 k.c.).

Zawiadomienie ubezpieczyciela o wypadku rodzi po jego stronie obowiązek spełnienia świadczenia w ustawowym terminie. Niespełnienie świadczenia w terminie powoduje po stronie dłużnika konsekwencje przewidziane w art. 481 § 1 k.c., zgodnie z którym, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe, a od dnia 1 stycznia 2016 roku odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 2 zd. 1 k.c.).

G. J. zgłosił pozwanej szkodę. Jednakże, w dopiero pismem z dnia 1 grudnia 2017 roku powód sprecyzował swe żądania kwoto i wezwał pozwaną do dopłaty kwoty 13.541,77 tytułem odszkodowania za szkodę w pojeździe marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kwoty 1.400 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego, kwoty 1.799,10 zł tytułem naprawienia szkody za zniszczony telewizor oraz kwoty 387,05 zł tytułem naprawienia szkody za uszkodzony fotelik dziecięcy w terminie 7 dni od daty otrzymania wezwania. W pozwie żądał dodatkowo zwrotu kosztów zleconej ekspertyzy w kwocie 297,05 zł. Odpis pozwu doręczono pozwanej w dniu 29 stycznia 2018 roku. Natomiast, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 6 lipca 1999 roku (III CKN 315/99), świadczenia odszkodowawcze zakładu

ubezpieczeń mają charakter terminowy, jednakże zakład ubezpieczeń nie pozostaje w opóźnieniu co do kwot nie objętych jego decyzją, jeżeli poszkodowany po jej otrzymaniu lub wcześniej nie określi kwotowo swego roszczenia.

W aktach sprawy brak jest dowodu doręczenia pozwanej pisma z dnia 1 grudnia 2017 roku. Jednakże, jak wynika ze zgromadzonego materiału dowodowego, treść owego pisma była znana pozwanej w dniu 8 grudnia 2017 roku, kiedy wykonano jego skan do akt szkody. Zakreślony w wezwaniu termin 7 dni upłynął zatem w dniu 15 grudnia 2017 roku. W konsekwencji, od dnia 16 grudnia 2017 roku pozwana pozostawała w opóźnieniu z zapłatą kwot żądanych w owym piśmie.

Konkludując, Sąd zasądził na rzecz G. J. odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 7.051,38 zł (obejmującej kwotę 4.401,38 zł z tytułu kosztów naprawy pojazdu, kwotę 1.400 zł z tytułu najmu pojazdu zastępczego oraz kwotę 1.250 zł tytułem odszkodowania za zniszczony telewizor) od dnia 16 grudnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz od kwoty 297,05 zł tytułem zwrotu kosztów sporządzenia prywatnej kalkulacji naprawy pojazdu od dnia 30 stycznia 2018 roku (tj. od dnia następnego po doręczeniu pozwanej odpisu pozwu). Sąd oddalił powództwo w zakresie roszczenia o odsetki w pozostałym zakresie jako nieuzasadnione.

Za bezpodstawne należy uznać żądanie pozwanej zasądzenia ustawowych odsetek dopiero od daty wyrokowania. Zważyć należy, iż pozwana jest profesjonalistą, prowadzącym działalność gospodarczą w zakresie ubezpieczeń. W ocenie Sądu, w toku postępowania likwidacyjnego pozwana dysponowała wiedzą i środkami pozwalającymi na prawidłowe ustalenie wysokości należnych powodowi świadczeń.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 100 zd. 1 k.p.c., stosując zasadę stosunkowego ich rozdzielenia. Powód żądał zasądzenia na jego rzecz kwoty 8.284,58 zł. Sąd zasądził na rzecz powoda kwotę 7.348,43 zł. Powód wygrał zatem sprawę w 89 %, zaś przegrał w 11 % i w takim zakresie powinien ponieść koszty procesu.

Na koszty procesu poniesione przez powoda w łącznej kwocie 3.510,70 zł złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 360 zł, opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 zł, koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1.800 zł (ustalone zgodnie z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie z dnia 22 października 2015 roku, Dz.U. 2015 poz. 1800 ze zm.) oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 1.333,70 zł. Na poniesione przez pozwaną koszty procesu w łącznej wysokości 2.156,29 zł złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika w kwocie 1.800 zł (ustalone zgodnie z § 2 pkt. 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych z dnia 22 października 2015 roku, Dz.U. 2015 poz. 1804 ze zm.) oraz zaliczka na wynagrodzenie biegłego w kwocie 356,29 zł.

W rezultacie, ze względu na wynik postępowania, Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.887,33 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Na podstawie art. 84 ust. 2 w związku z art. 80 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach w sprawach cywilnych (tekst jednolity Dz.U. za 2010 rok, Nr 90, poz. 594 ze zm.), Sąd nakazał zwrócić tytułem niewykorzystanych zaliczek na poczet wynagrodzenia biegłego - na rzecz powoda kwotę 166,30 zł, a na rzecz pozwanej kwotę 643,71 zł

Na nieuiszczone koszty sądowe złożyła się opłata od rozszerzonego powództwa w kwocie 55 zł. Na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych w związku z art. 100 zd.1 k.p.c. Sąd nakazał pobrać tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi od powoda G. J. kwotę 6,05 zł, a od pozwanej kwotę 48,95 zł.